

חפש...

כתבו לנו ל | Haifamandat@gmail.com | אודזות

אומנות

ספרות

מודיקה

אופנה

אומנות קולינרית

תיאטרון

דרור מעין: סיפור אהבה בין אמן לחומר

אומנות / אוגוסט 18, 2016 / מאת LiliArt

אומנות / Home

0 תגובות

Like 3

 Share

מאת ליליה דשבסקי

הבניסה לסטודיו של האמן דרור מעין היא צלילה אל תוך עולמה הקסום של האמנויות והחקירה האמנותית. תמצאו בה ערבה ל"מדען הצער" עם זכוכית מגדלה, צעצועים – שלמים וקטועים, המכובש הליתוגרפּי של הרמן שטרוק, מצלמות מהמאה ה-19, מעבדה שלמה לפיתוח צילומים, ספריות אמניות עשירת, אוסף אמנויות מרהיבים ובמובן את בעבודתו של מעין. מבלי להגדים אני מניחה כי לא מניתי אפילו חצי מהאוצרות שמסתתרים בבית המופלא זהה. אבל מי הוא בעצם דרור מעין?

מעין הוא בוגר תואר שני מהאוניברסיטה העברית, למד בבלתי שבירושים, במכון אבני לציור ופיסול בתל אביב וכן במדרשה בית ברל. מעין מספר כי אף על פי שבהבשורתו הראשונית הוא צייר, תמיד היה לו "פלירט" עם צילום. באשר התבגר חזר אל הצילום, ודזוקא הצילום הוא זה שהתחבב במיוחד על הקהל. הוא הציג ברחבי הארץ וברחבי העולם פרויקטים שהוקדשו לנושאים מגוונים וביניהם: צילומים של גראפי על גדר ההפרדה ובמדרחוב ברלין, מסע צילומי בגאורגיה, שביל תיעוד של האמנויות מימי הביניים בגאורגיה וצילום של החיים העכשוויים במדינה, ארוטיקה ומיניות ועוד. בכל הפרויקטים הללו בולטת הגישה המחקרית של מעין: לתעד את הנראה, לחקור אותו לעומק ומתוך השנויים ליצור את יצירתו הייחודית. בשנים האחרונות מודעה כי הצילום העכשווי והדיגיטלי התחליל לשעמם אותו והוא גילת אהבה חדשה: הצילום של המאה ה-19.

© Dror Maayan 2015

Dror Maayan. 23.06.2016

© Dror Maayan 2015

en cours

© Dror Maayan 2016

© Dror Maayan 2016

לאחר שהחל לאסוף צילומים מהמאה ה-19 הוא החל לתחות לגבי אופן עשייתם ובסופו של דבר הגיעו לפרופ' מאرك אוסטרמן, המומחה הגדול לצילום של המאה ה-19, למד ממנו את הטכניקה ו... התאהב. צילום של המאה ה-19 החזיר אותו למקורות החומריים של הצילום, לאותו הזמן הרחוק בו כל פרט קטן השפיע על התוצאת הסופי. גילוי ולימוד הטכניקה המורכבת לא הפכו למטרה הסופית של מעיין, אלא לאחד השלבים ביצירתו. זאת מפני שעבورو הצילום של המאה ה-19 הוא רק השלב הראשון בדרך לייצירה הסופית. רבים מצילומיו אלו הפכו עם הזמן ל"צלורים" בלבד צילומים מצורירים. הרעיון לציר על צילום לא היה חדש לمعיין, שכן גם קודם לכן הוא ציר על צילומיו, רק שעבשו הצליר קיבל תפנית "וינטאג'ית" של המאה ה-19.

© Dror Maayan 2015

Maayan.

2015

סינס אן

© Dror Maayan 2015

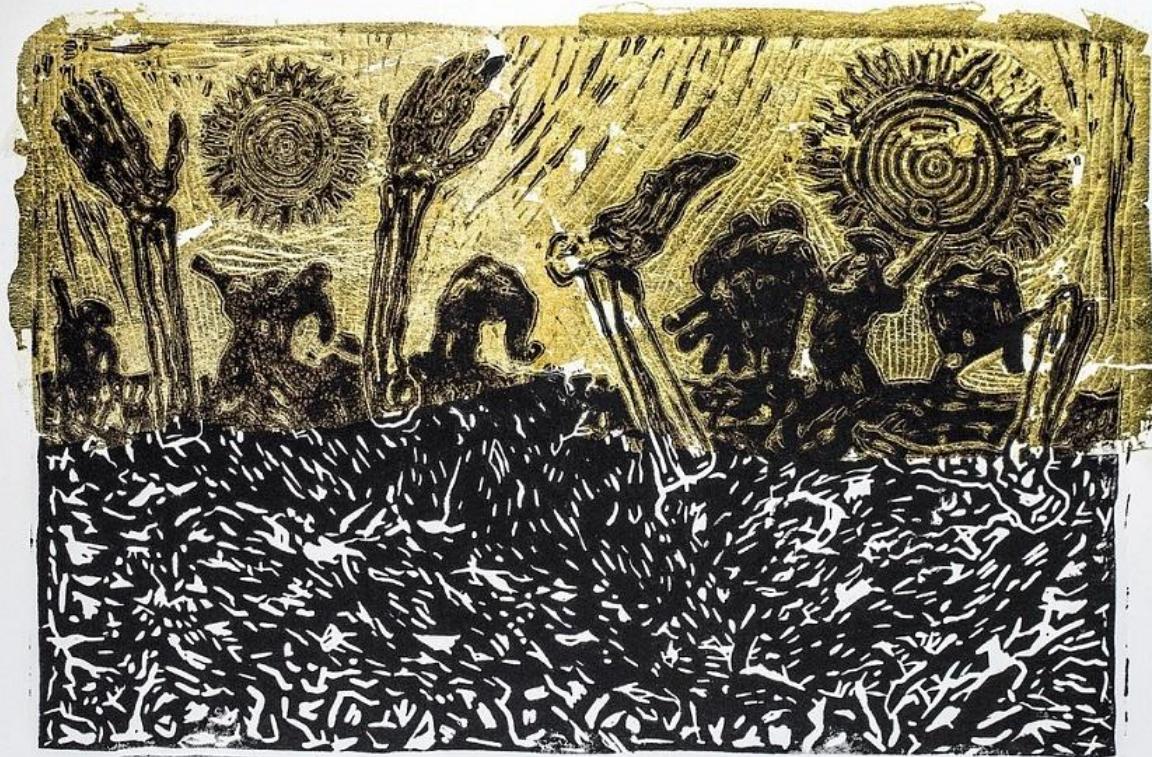
בזמן האחרון אני יותר ויותר מבחןה ברכונם של אמנים מסויימים לחזור אל החומר ולבРОוח מה"אידיאה" הטהורה והקונספט הפוסטמודרניים. בזמן שהאינסטגרם הפך לנחלת הכלל, חלק מהאמנים החלו לחזור אל הלואו-טק. הדפס, מגזרתנייר, ו"אפילו" ציור השמן חוזרים להיות לגיטימיים בעשייה האמנותית העכשווית. אך מעבר לכך ובאיilo בתשובה לוולטר בנימין מעין יוצר עבודות ש"הילת המקור" שלחן זורת באור יקרות. כי הרוי כל צלייר זהה הוא אחד ויחיד. ההקסמות מהחומר מופיעה לא רק באופן הטיפול בעבודות, אלא גם במחשבה על אופן הצגתן. מעין יוצר הדומים קטנטניים, שרפרפים, וקניהם לטין-טייפים שלו כדי שאפילו חווית הצפייה בעבודות תהיה ייחידנית.

© Dror Maayan 2016

השילוב בין טכניקה שמאפשרת ליצור עותקים רבים, לבין הייצור החד פערית מופיע גם בסדרות הדפסים של מעין. זאת משומש מעיין מאמין כי עבודה בסדרות מאפשרת לאמן לחקור נושא עמוק וכן לומר דבר מה עמוק יותר מהאפשרות הקיימת בדיםוי אחד ויחיד. בסדרת חיתוכי הלינולאום שנעשתה בשנת 2012, בעקבות מוצר ענן אין שני הדפסים זהום. ככלות מתיחסים לצורה מיתית-אגדיות לדעות המלחמה, בדומה לסדרה של פרנסיסקו גויה תחת שם זה. בכל אחד מן הדפסים גודל, צבע או פרט מצורן מבידיל את האחד מהآخر. בסדרה זו שלדים בוקעים מן האדמה, חיילים-אבירים מסתערבים על האויב ומעל הכל שוררת אווירת המוות. שני הדפסים שנעשו על עלה זהב תפסו אותו במיעוד. הניגוד החרי בין הזהב בשמיים לבין השחור-לבן של האדמה, הקווים חזקים והאקספרסייביים שהזכירו לי את קוווי האקספרסיוניזם הגרמני, ובמיוחד את **אוטו דיקס** והאויראה האגדיות שבהם ריתקו אותו.

© Dror Maayan 2015

Maayan. 11.06.2012

dror dror

© Dror Maayan 2015

© Dror Maayan 2015

Maayan.

20.07.2012

סער מאיין

© Dror Maayan 2015

בהדף הראשון נראה שדה צמחים ומתוכו צומחים להם ידים ורגליים של שלדים. איברי השלדים שפונים לביוונים שונים כפרחים או שיבולים המתנוודים ברוח, והשימוש-חמניות שמעליהם יצרו ציור נוף קיצי שימושו בו השבחש החום-זהוב של זהב שטפו את הדף בחום של הקיץ, ביה למלחמות בארץ, אך גם העניקו לו אווראה של קדושה ומהימנות של יום הדין. בהדף השני, שני שלדים ענקיים יוצאים מן האדמה ומאחריהם מסתעררים חילילים-아버지ים. גודלו של השלד הראשון, שנחצץ על ידי גבולות המסגרת כמו גופה הנמצאת בתחום ארון צר מדי, מתבוננת על החילילים. זה הוא שלד שגד מאשים את החילילים במצבו, גם מנבא את עתידם ובעיקר דזעך את זועמת המלחמה.

בצורה מוזרה מאוד, הdexים נראו לי מוכרים למרות שראיתי אותם בפעם הראשונה, ותחושה הדה ذה זו כל הזמן רוחפה מעלי. באופן מאד מרומז הייתה לי תחושה שיש לה קשור לתרבות הסלאבית. בעדרתה שלAMI נזכרתי כי שני הדימויים הללו הזכירו לי את התיאור הדזועתי שדמיינתי לפני שנים בשקראי את סיפורו של ניקולאי גוגול "נקמת האימהים". בסיפור זה מסופר על אירוע קדום, בו בדומה לסיפור המקראי של קין והבל, אך בשם פטרו רצח את אחיו איוון. בתגובה נשמהו של איוון דרש מהאלהים נקמה אכזרית לאחיו: בכל דור ודור יולד לפטרוCACZA רשות, ועם כל פשע שיבצע גופות אבותיו יסבלו מכאבם עדים ויקומו מקבריהם. השושלת של פטרו תיפסק בשחרון הרשעים, והנורא מכולם, ימות. עם מותו כל אבותיו וצאצאיו של פטרו "יעוטו עליו לבסוס את בשרו" בנקמה על

הסבל שנגרם להם, "ורק פטרו איש קריות לא יובל למקום מן האדמה, לשוא יפרבש ויתפח על לעוט וללבס את חלקו, כי לא יבסוס אלא את עצמו, ועצמותיו תגדלנה ותצמchnerה מיום ליום, ובכל אשר תגדלנה עצמותיו בן ירבו סבלותיו ויעצמו". המראה של השלד הענק ושל האיברים הצומחים מהדפסיו של מעין הגשיםו לנגד ענייני את סייפו של גוגול.

אהבתו הרבה של מעין לחומר משלבת בתוכה גם את החומר האמנותי, אך גם את החומר האנושי. המיניות האנושית על כל צדדיה וגווניה, איברים אנושיים שונים, כולל מופעים ביצירות. אחת העבודות שמשכו את תשומת ליבי היא ציור-הדפס של "הسعודה האחרון". הסעודה האחרון זו מורכבת מפרגמנטים של הדפסים ייחידניים, ואיברי אדם. החקירה האנטומית הן של האדם והן של מרכיבי הייצור השתלווה להן היטב בקומפוזיציה, שביל בך מזכירה את הסעודה האחרון של לייאנורדו דה וינצ'י, אחד החוקרים הדגולים בתולדות האנושות. בעוד מוקסמת מהאוצרות של מעין הزادן לי לחות במעט את הקסם של העבודה עם החומר, בשמיין הציע לצלם אותו בטכניקת המאה ה-19. וכך במכונת זמן חזרתי לתקופה בה הליכה לצלם הייתה אירוע חגיגי, שיש להתבונן אליו רבות. שלוש פעמים מעין חזר על התהיליך הארוך של הבנת פלטוות הזוכבית, "רגע" הצילום (שדרך אגב הוא די אורך ומאמץ למצטלים מפני הצורך לשבת במשך 15 שניות בלי לדוד מול מנורות מסנוורות) ולבסוף שלב הפיתוח. אחרי שלל הניסיונות, בשהdimoi סוף-סוף הופיע על גבי פלטה הזוכבית הצעירה בחדר החושך, התרגשות של שנינו הייתה רבה. החלנו לשמר גם את הדימוי על הזוכבית השרויטה שהזביר לנו שלחומר יש חיים משלו, ולמרות הקפrizיות שלו, גם הוא מושא נפלא לאהבה. בזמן שהוגים, חוקרים ואוצרים מנסים להגדיר את הדרכים להמלצות מן הקונספט הפוסט-מודרני, עבורי הפגישה עם עבודותיו של מעין סימלה את המשע המופלא הביתה.

ביבליוגרפיה:

ניקולאי גוגול, "נקמת אימים" בתוכה: ערבי הכפר שליד דיקנקה, תרגום: י. אורן, ירושלים, תל אביב: הוצאת ספרים מ. ניומן בע"מ. עמ': 198-157.

Facebook Comments

0 CommentsSort by **Oldest**

Add a comment...

Facebook Comments Plugin

[אוטו דיקס](#) [גוגול](#) [דרור מעין](#) [ליליה דשבסקי](#) [נקמת אימים](#)

ABOUT THE AUTHOR

LiliArt

חדש יותר

ישן יותר

איטליהנו דלה קוסטה – לא רע, בשבייל תקופת הרצה

פילוסופיזציה של המציאות – ביקורת על ספרו של מיר...

RELATED POSTS

ראיון מיוחד עם אדריבליית אירית
צראף-נתניהו

סיוור ליד השוק, בתחתית של הדר

ואדי סאליב – התחלתה חדשה?

השאר/י תגובה

* Name

* Email

Website

≡

פרסמי תגובה

אתה ו-2.1 אלפיים נוספים אוהבים את ז

אהבתני

מה יש באן?

עבדיו גם בדוא"ל!

הצטרפו לדף הפיסבוק שלנו
ותתעדכנו מיד יום ביום

Uncategorized

אופנה

מלאו באן את הפרטים שלכם כדי
לקבל מייל כל פעם שמתפרסם משהו
חדש במנדט!

Name:

אמנות

:Email

המלצות סופ"ש**חגיהם****חיי לילה**

Submit

טור אורח**מוזיקה****ספרות****פיננס****קולינריה****קולנוע****שונות****תיאטרון**